

ересъта, но които иначе не бѣхъ угодни на правителството Византийско.

« Додѣто обвинявахъ въ богомилска ересь онѣзи които не са нравѣхъ на правителството или на черквата, казва нашъ Каролевъ ⁽³⁾, ересъта са распространяваше, както въ самата Византия, тъй и въ нейнитѣ области, защото съ взаимны и лъжливы обвинения единъ противъ другъ въ богомилство, православнитѣ іерарси не забѣлѣвахъ, какъ ересъта са распространяваше. Въ царствованіето на И-ра Мануила въ самыя Цариградъ са бѣше основало еретическо епископство. А въ съседнитѣ славенскы области богомилството са ползуваше съ пълна свобода. Въ XII-й вѣкъ (1123) цѣлы укрѣпени градове бѣхъ препълнены съ еретицы; единъ отъ тѣзи градове бѣше и Мѣгленъ. Въ Мѣгленъ имаше богомилы, Павликены и чисты Армены (монофизиты), съ които са бори Мѣгленскыйтъ епископъ Иларіонъ. Най-първо Иларіонъ побѣди Павликенытъ, и за туй испита на себѣ си силата на еретическата дързость. Св. Иларіонъ, като побѣди ученіето имъ, мнозина отъ побѣденитѣ пріехъ православіето, а останалитѣ твърдѣ много са разлютихъ на Св. Иларіона, бихъ го съ камъне и го изхвърлихъ вънъ отъ града. Царъ Мануилъ, като узна това, заповѣда да испадѣтъ еретицытъ отъ града, ако не са присѣдинѣтъ къмъ православната черква. Еретицытъ бѣхъ испадены, а на онова мѣсто, дѣто са молѣхъ, единъ манастиръ бѣше направенъ. Слѣдъ смъртъта на Св. Иларіона ересъта пакъ са поевн въ Мѣгленъ. Отъ края на XII-й вѣкъ богомилството вече зе да отслабва въ Тракия и другытъ области на Византийската имперія; но за това пакъ хванъ да са усиља въ Сѣверна България.

(3) Гл. неговитѣ « Уроцы по българската черковна исторія » стр. 107.